

Mimi Jakobsens tale ved Centrum-Demokraternes landsmøde

Taler

Mimi Jakobsen
Partiformand for Centrum-
Demokraterne

Dato

13. november 2004

Sted

Fredericia

Det er det som det her landsmøde først og fremmest skal dreje sig om, nemlig fremtiden, og jeg synes vi skal starte landsmødet med at se hinanden i øjnene og sige, i dag den 13. november starter valgkampen og CD skal tilbage i dansk politik og i Folketinget.

Vi har brugt tiden godt, det startede jo med en enorm indsats fra masser af CD'ere rundt omkring for at få skrabet underskrifterne sammen, så vi overhovedet var opstillingsberettigede. Flere og andre grupper var i gang med at revidere forskellige programpunkter, opdatere os, tænke langt, tænke højt til loftet, tænke nyt i forhold til hvad vi skulle ud på, hvad der lå længere ud i fremtiden.

Vor strategi, vore handlingsplaner, hvor vil vi hen, hvad er det vi først skal have fingrene i, når vi er tilbage i Folketinget. Vor formålsparagraf forblev som den er, den trænger heller ikke til ændringer. Den taler om alt det, der er karakteristisk for CD den dag i dag, og som det var det i 1973, respekt for minoriteter, tolerance, medmenneskelighed, varme, trofaste samarbejdspartnere, det være sig i Europa eller på tværs af Atlanten. Hele den vision CD altid har haft holder ved, det er klart at der ikke er noget grundlæggende ændret i CD. Vores hjerteblod bliver hvad det er for ellers var vi ikke her, og ellers havde det ingen mening at være CD'er men det er også klart at vi har brugt de tre år godt, vi har brugt dem til at diskutere med hinanden og med folk uden for partiet, og det er ikke noget man som regel har tid til, når

man sidder som en lille folketingsgruppe. Der er det noget med at tage stilling til, hvem tager eftermiddagens lovforslag, og hvordan søren stemmer vi til de fire ændringsforslag i morgen.

Jeg vil ikke sige, det alene har været missionen i vores tid i Folketinget, men det har i hvert fald tror jeg når jeg ser tilbage på de tre år, lige så smerteligt det var, og nedtur det var at rykke ud, så har vi brugt tiden godt venner, for vi har fået gearret det her parti, ikke bare ved hjælp af et nyt logo, nye farver og ny skrifttype, det er indholdet og det er det indre det kommer an på. Og der har vi fået en masse ny energi trods alt, fordi vi jo skulle tage os til noget, når vi nu ikke kunne sidde og råbe op inde i Folketinget, og jeg vil godt sige alle tak for den fantastiske medvirken vi har haft i partiet i de tre år. Selvfølgelig er der folk, der også har sagt farvel til os. De orkede ikke mere. Nu har de slidt og slæbt i 20-25 år, og da vi så røg ud og de havde været med til at samle underskrifter, så var der nogle der sagde, nu må andre tage over. Men jeg skal også love for, at der er andre nye spændende kræfter der tager over sammen med os gamle rå men hjertelige, der har været der lige siden starten.

Vi er klar skulle jeg hilse sige klar fra CD's side. Vi stiller op til Folketing og til et Folketingsvalg med nogle bud, de 5 skarpe som jeg kommer tilbage til, og som vil blive temaet, håber jeg, på meget af Landsmødet. Vi har et spændende nyt handlingsprogram med 12 punkter, som uddyber vore mærkesager, det vil vi gøre når vi får lov at skrive vore egne beslutningsforslag i Folketinget, og så møder vi op med en styrke i, at vi har klaret de her år, vi møder op med en styrke i, at vi mere end nogensinde har haft kontakt med mennesker uden for Christiansborg. Vi har mødt tusinder af mennesker ude på gaderne, de kommer hen til os endnu, jeg tror mange af jer har mærket det, jeg har i hvert fald, og jeg vil sige bare en ting om meningsmålingerne. Peter Duetoft og jeg har lavet vor egen noget uvidenskabelige analyse, indrømmet, men vores fornemmelse er, at 9 ud af 10 danskere tvivler på, at vi overhovedet stiller op til Folketinget. Det er endnu ikke gået op for dem, at vi stiller op med arme og ben, og næb og klør, jeg mærker allerede neglene gro. Og så må man jo sige, at hvis kun én ud af 10 danskere ved at vi overhovedet stiller op, så er alt over 1% jo en bragende succes. Dertil må man så også sige, at den anden gode nyhed er, at når vi kommer

igennem i medierne, og alle der sidder her ved, at det er ikke altid at vi er nævnt, så går vi frem, frem i meningsmålingerne, og som jeg plejer at sige til Peter, det var sågu da værre hvis vi endelig kom i Folketinget, så sagde det ”jam” ned under spærregrænsen. Der er masser at bygge på, men mest af alt er der vores nye program, nye handlingsprogram, som skal vedtages på dette landsmøde, også det er en nyskabelse. Det betyder ikke at den kommende folketingsgruppe kan bindes for hånd og mund, men det betyder at medlemmerne i dialogen, gennem argumenter og gennem gode ændringsforslag er med til at påvirke partiets politik. Og jeg synes det er en rigtig, rigtig velkommen nyskabelse. Vi har også noget andet at komme med, vi har alt det som jeg tror vi med mange rundt omkring har oplevet, og ikke bare når man står nede på Akseltorv i Fredericia og det er pivende koldt. Det er blevet koldere i det her samfund. Det er blevet ”dem og os”. Det er blevet manglende højt til loftet, det er blevet man skal ikke skeje ud, man skal ikke råbe for højt op om hvad man mener, der er personlige restriktioner på folk. Børn og unge de skal holde op med at skabe sig, de skal bare klare deres eksaminer, de skal passe deres skole og så skal de 700 andre ting, og de har bare at makke ret. Og være selvkørende så tidligt som muligt. De unge mennesker skal heller ikke stikke snuden for langt frem, for så begynder man at mistænkeliggøre dem. De skal bare passe deres gymnasium, og deres universitet igennem så hurtigt som muligt, personlig udvikling, personlig skejen lidt ud, finde ud af hvad skal jeg i mit liv, det er der ikke plads til, det er fremad march. Det gælder ikke mindst over for folk i vores land, der bare ser lidt anderledes ud, bare hedder noget sjovt til efternavn, eller folk der af en eller anden grund måske ikke lige er på toppen karrieremæssigt. Jeg synes der er sket en markant ændring af det danske samfund i de sidste 3 år, det er blevet koldere, det er blevet uvenligt, det er blevet intolerant. Jeg så forleden dag i avisen, nu var der et rekord antal fremmede i gåseøjne, der forlod Danmark. Jeg er sikker på de ovre i Dansk Folkeparti sidder og gnider sig i hænderne. Jeg synes det er hamrende flovt. Og jeg synes det er dybt sørgmodigt, at vi er nået dertil i vores tone her i landet, at fremmede mennesker som har søgt Danmark af mange grunde, f.eks. karriere, eller for at få flygtninge hjælp, at de nu siger ”det land vi troede var sådan og sådan – er ikke anderledes”. Det er faktisk til at tude over, og det er først og fremmest det vi skal eftergå. Det er et nyt CD, der stiller op til næste Folketingsvalg, og det er også det gamle CD.

For de vigtigste værdier kan man ikke lave om på. De vigtigste slagsmål, de

vigtigste mærkesager giver vi os ikke på. Det viste vi i sidste valgkamp, og jeg synes også vi klart på vort landsmøde i dag skal fortælle, at det gør vi heller ikke næste gang. Så kan de pibe og råbe og synge, vi giver os ikke, vi er et parti med principper, og vi holder fast i dem. Vi håber, der er flere, der bærer over med det denne gang. Helt overordnet skal CD tilbage på midten. Danmark skal tilbage på midten med vores hjælp, og vi skal have genetableret et samfund, der bygger på venlighed, tillid og tolerance. Det er det samfund, som CD frem for alt ønsker sig. Det drejer sig om mennesker. Det er vores mærkesag, hjertesag nummer 1A, og det kommer aldrig til at ændre sig.

Så har vi så jo tænkt praktisk, vi har tænkt højt og lavt, og vi har haft mange spændende debatter. Vi skal nu til at samle os om de fem temaer, mærkesager, som vi igennem vel mere end et år efterhånden har drøftet her i partiet i forskellige fora ude omkring, og i hovedbestyrelser, på fællesmøder og forhåbentlig også mange steder ude i landet i forskellige mindre grupper. Det første punkt, og det er ikke nogen prioriteret rækkefølge kan jeg sige med det samme, men det første punkt jeg synes, vi skal gøre folk klart det er, CD har et helt andet bud på økonomi og velfærdssamfund end andre partier har. Vores slogan, det skarpe hedder ”Vi har råd til det hele”, og jeg kan allerede se Marianne Jelved stivne. Vi spørger ikke om hvor vidt vi kan få råd til det hele, vi spørger om hvordan kan vi få råd til det hele. Hvad er det vi skal gøre for, at vi vil de ting som vi vil. Vi vil bevare en efterløn, vi vil bevare folkepensionen, vi vil bevare en ordentlig SU til de unge, ordentlige vilkår og en ordentlig offentlig sektor. Det vil vi samtidig med at vi selvfølgelig så erkender, at så kan vi ikke gå ud og blære os med at så kan folk også få skattelettelser. CD’s konstante bud på det med skattelettelser har jo altid været, den dag vores gæld er betalt, så skal vi have det sjovt, og så kan vi slå til Søren, når vi vel og mærke har fået udfyldt nogle af de huller i det danske samfund, som i den grad trænger til midler og ressourcer, jeg mener ikke kun penge, jeg mener ressourcer. Jeg ved godt, der er partier der nu i deres drømme om natten ser for sig den vision, der hedder en halvering af statsgælden i 2010. Jeg må bare sige, det er sgu det der holder mig vågen om natten. Sandheden er at Danmark er et af de stærkeste økonomiske samfund i verden. Vi er hægtet op på Euro’en, vi er et politisk gennemstabilt land. Vi har overskud over det hele på alle regnskaberne, i forhold til udlandet, i forhold til statsbudgettet, der er ingen som helst grund, anden end en biologisk lyst til at skære ned i den offentlige sektor, til at vi skal holde fast i, at det er

livsnødvendigt at vor statsgæld er halveret i 2010. Jeg vil gerne sig til jer, det er hamrende ligegyldigt. Socialdemokraterne vil elske det, men de har altid fået besked om, at det er afgrunden, og at de har givet for mange penge ud og de har altid hævet skatterne. Jeg er sikker på, at Lykketoft i sin sjæls inderste vil være enig med mig. Men de tør ikke sige det. Vi tør sige det, fordi vi kan se på tallene, og fordi vi ikke har et ideologisk banner over hovedet, der hedder at der må kun være ansat så og så mange i den offentlige sektor, eller overførselsindkomsterne må ikke stige. Vores baggrund er at sige vi vil have råd, økonomi er da ikke et mål i sig selv. Økonomi er ligesom EDB et værktøj til at virkeliggøre det vi vil. Politik har ikke meget med økonomisk politik at gøre, selv om nogle har gjort det til det. De er bogholdere efterhånden alle sammen. Og man er efterhånden nået frem til at man udmønter sit program på et regneark i stedet for med ord og fagter, så er det langt ude, drenge og piger.

Vi vil have råd, men det kommer da ikke af sig selv. Hvad skal vi foretage os med de penge vi eventuelt ikke nedbringer gælden med, de penge vi kan få til rådighed skal målrettet investeres i fremtid. Ikke noget med at rende og forkæle hinanden med lidt ekstra ydelser her og der. Der er huller der skal stoppes. Det er få mennesker det rammer, man bliver ramt hårdt af denne her regering, og vi ved godt hvem det er. Der er fattigdom i Danmark, der er børn der vokser op i fattigdom i Danmark, det kan vi ikke være bekendt. Det kan aldrig være det danske samfunds opgave. Vi er stadig verdens fjerde eller femte rigeste land, vi har aldrig været rigere end vi er i dag. Der er ingen som helst økonomisk baggrund for de besparelser man hele tiden taler om. Alle går rundt og siger det til hinanden, vi tror sågu snart på det alle sammen, jamen vi skal jo spare. Vi skal opføre os fornuftigt selvfølgelig, men hele det besparelsesræs har en eneste baggrund og den er ren ideologisk, det har intet med økonomi og dansk fremtid økonomisk at gøre.

Vi skal foretage investeringer i fremtiden, det skal vi i vore virksomheder, til forskning, uddannelse, uddannelse og uddannelse, for det er det vi skal. Vi skal også foretage investeringer i vores offentlige sektor. Mange steder i den offentlige sektor er der forhold i dag, hvor man skammer sig. Ældre som ikke har eget bad og toilet på et plejehjem, jeg kommer tilbage til det manglende

personale. Børn der er stuvet sammen i skoleklasser eller i daginstitutioner. I verdens fjerde rigeste land. Nu må vi styre os. Vi skal ikke mindst have masser af mennesker i gang i det her samfund. Jeg kender næsten ikke noget andet samfund, og selv om vi er rige, hvor der er så meget ressource spild. Mennesker vi fejer til side, unge der ikke kommer i gang, folk der bliver kasseret, fordi de har rundet halvtreds års fødselsdagen, mennesker med sjove efternavne. Hvad i alverden har de gang i her. Samtidig har vi brug for masser af hjerner, hænder og hoveder, og jeg er fløjtende ligeglad, om disse mennesker kan komme i gang i den private sektor eller i den offentlige sektor, det er opgaverne vi taler om. Og som bekendt har CD aldrig forholdt sig ideologisk til privatiseringer. Det kan være det er fornuftigt nogle steder, det kan være det er fornuftigt andre steder. Det kan være, at man ikke skal gøre det visse steder, men det hele drejer sig i bund og grund ikke om, hvem der udfører arbejdet, men hvem betinger sig at kvaliteten er i orden og har ansvaret for det, og det vil meget tit være det offentlige, og det er borgernes repræsentanter og ikke et marketingfirma der bestemmer det, og sådan bør det være.

Som sagt en anden økonomisk politik, for vi tør godt det de andre ikke tør. Men det næste er selvfølgelig så, hvordan får vi råd, vi skal jo investere i skoler, uddannelser, virksomheder og ny forskning og i den offentlige sektor, og selvfølgelig kommer det jo ikke gratis. Udover at udnytte de ressourcer vi har langt bedre, og lade være med at kassere folk, som i øvrigt jo skal forsørges i et eller andet omfang. Hvad skal vi så. Eller som vi plejer at sige i CD, hvad skal vi leve af. Og hvad skal vi beskæftige os med, for det er nemlig to helt forskellige ting. Jamen vi skal da leve af vore virksomheders eksport, det er vel årets banalitet. Vi skal leve af kvalitet og dyre varer. Dyre lækre ting, som andre ikke kan lave. Dyr viden som andre ikke har. Vi kan aldrig konkurrere på pris. Det skal vi heller ikke. De andre skal sandelig også have noget at leve af. Men det vi kan, gør vi godt. Danmark har nogle gamle styrkepositioner, jeg tror jeg selv skrev en erhvervsredegørelse om det for 11 år siden, det er gammelt stof. Vi har en fødevarer- og landbrugs- gartneri sektor som kunne gøre langt mere, og det kunne jo godt være at vi ikke kun skulle satse på fra i år at producere 50 millioner svin og få det sat op til 55 millioner svin, med de konsekvenser det har for miljø og dyrevelfærd, og alt det her. Men så sige, jamen hvad er det vi skal, er det antallet eller er det det helt unikke vi skal præstere verdensmarkedet for.

Jeg hæfter mig stadigvæk ved at man kan købe ind i Køge hver fredag aften når vi alle sammen skal købe hvad hedder de der skinker fra Italien og Spanien, jamen de koster det hvide ud af øjnene. Vi får 8,70 kr. kiloet. Det er et billede af at det er det særlige vi skal, og derfor er uddannelse, produktudvikling og forskning og grundforskning helt afgørende for at vi kan komme op på det niveau. Det er jo ikke kun landbrug og gartneri, det er bare en traditionel styrkeposition, som Danmark har. Vi er gode til det der. Lad os bygge videre på det. Design har jeg nævnt. Det er efterhånden også det, der hedder på et godt dansk ord, to gode danske ord, human resources hedder det. Det drejer sig om ledelse, management, men det drejer sig også om evnen til at samarbejde, evnen til at kommunikere, evnen til at få tingene til at glide. Det er faktisk noget vi må sige i dag, at vi har kritiseret folkeskolen for mange ting og kan stadig gøre det, men én ting er vore yngre mennesker rigtig gode til. Det er noget af det her. Vi har haft en skole der ved gud tilbage i 70erne, jeg skal slet ikke omtale det, det var dengang karakterskalaen i Gladsaxe hed godt, skidegodt og fedt. Det var dengang.

I dag er det lige ved at gå over i den anden grøft, vil jeg gerne sige. Men noget af det vores kultur herhjemme har været præget af, og noget af det danskere er gode til ude omkring, er til at kommunikere, få tingene til at glide, forhandle, lede, løse konflikter. Det er ikke tilfældigt, at mange af vores folk er blevet bedt om at tage ud i rigtige konfliktområder. Danskere er gode til den slags ting. Det skal vi også leve af, rådgivning på en masse områder. Og så vil I sige, jamen siger hun ikke noget om IT, det kan der være mange grunde til, for jeg forstår mig ikke på det. Og jo mindre man forstår sig på noget, jo bedre taler man jo om det. Jeg tror ikke, det er der – jeg tror stadig der er dygtige firmaer, der kan gå ind, men jeg er overbevist om, at om 10 år kan inderne det så godt, så vi kan pakke sammen. Undskyld jeg siger det. Vi skal ikke kunne alt det, de skal i andre dele af verden, men vi skal lige præcis finde de områder, hvor vi kan noget og hvor vi kan udvikle en viden, et design, hvad vi nu kan, som gør at folk siger, hov det er Danmark, det er der vi skal sætte ind. Jeg nævner også lige, jeg vil ikke gå meget ind på det, energisektoren, vi har været nogle af de første til at sætte os på hele vindmølle industrien og alternativ energi i verden, og alligevel går man ikke ind med en massiv investering fra stat og amter, nu er der snart ikke amter mere,

men så regioner, i alternativ energi. Vi er den sidste generation, der er selvforsynende med energi i Danmark. Alle ved at olie-kilderne slipper op, alle ved at andre lande har fuld knald på for at finde afløseren. Og det er oven i købet de store benzin- og olieselskaber, der står forrest til at investere i det her. Hvorfor skal Ringkøbing Amt ikke være en – hvor er de henne, så skal jeg lige have et beundrende blik, tak ja de klapper, hvorfor skulle Ringkøbing Amt ikke være bannerfører for det her. Det er så i øvrigt det eneste jeg vil sige om den der strukturreform, for vi stemmer ikke for at den bliver ændret, når vi kommer i Folketinget. Den er som den er nu, tiden er kørt, løbet er kørt. Men noget af det vi mangler i den strukturreform, det er jo at putte indhold ind i regionerne. Regionerne skal have langt mere slagstyrke til erhvervsudvikling, uddannelserne relatere sig til det, og det må Folketinget altså vænne sig af med at blande sig i. Det ved man langt mere bedre ude omkring, på Aalborg Universitetscenter, eller Sydjysk eller hvor vi ellers henne, og det er regionerne der skal være med til at formulere Danmarks styrkepositioner, for det er derude de ved, hvad vi er aller allerbedst til. Det er hvad vi skal leve af, sådan i store træk. Men hvad skal vi beskæftige os med. Kan I huske det gamle udtryk, ja vi kan jo ikke leve af at barbære hinanden. Så er jeg lige ved at sige, nej, men det er måske det vi skal. Vi lever af vor eksport, men beskæftigelsen herhjemme kommer ikke til at gå op via eksport. Tag landbruget, som for 30-40 år siden eksporterede så meget, og de var så mange ansatte. I dag eksporterer de så meget mere, og de er så mange færre ansatte. Det har ikke noget at gøre med antal ansatte, og derfor kommer det træk på beskæftigelsen ikke for alvor, før end vi lærer i det her land, at vi skal beskæftige os med at give hinanden bedre service. Personlig service, hjemmeservice, offentlig service, privat service. Hvad er det vi alle higer efter. Det er ikke den næste elektriske dimmelims til køkkenbordet. Det er oplevelser, det er personlig pleje det er care sektoren, alt det der har noget at gøre med, at vi gerne vil have et godt liv. Det er ældre sektoren, som alle taler om som om det er et stort spøgelse. Den giver da mulighed for en masse dejlig beskæftigelse for dem, der i dag er på offentlig beskæftigelse, det hedder bare dagpenge. Og det hedder førtidspension og det hedder kontant hjælp. Vi skal investere i service i det her land, det gælder helbredet, det gælder omsorg det gælder hjemmeservice. Hvad skete der, så snart vi røg ud af Folketinget. Men kan jo ikke vende ryggen til. Ved gud om de ikke nedlægger 7000 arbejdspladser, efter SID's udsagn, den eneste nogensinde effektive aktiveringsordning i Danmark. Ren ideologi. Man kan godt stille en halv milliard af til skibsbygning, men den halve milliard der gjorde at travle familier, og ældre fik den hjælp som de ikke lige nødvendigvis var bedst til, eller havde mest lyst til, nemlig at gøre hytten ren og få ordnet nogle

ting så man kan tage sig tid til det, man helst vil og være sammen og lege med sine børn eller passe dem eller skændes med dem, eller hvad man nu skal. Det skulle de absolut nedlægge. Samtidig med at de tog en enestående mulighed, der blev etableret for ledige til at starte deres egen lille virksomhed. Alle ved det er svært at få virksomheder i gang, navnlig til at køre. Her havde tusinder af mennesker muligheden for at de gjorde det. Ikke alene blev de ansat, men mange startede selv og kørte rundt og havde annoncer i aviserne, og så kan jeg slet ikke måle hvad det har givet af sort arbejde, efter at de har lukket. Det må åbenbart være noget regeringen tager sig meget let. En tåbelighed uden lige. Det er det vi har brug for, det er at få vores forvirrede hverdag til at hænge sammen, få os til at føle os godt tilpas. Få os til at tage os af vort helbred og hvad ved jeg. Alt det der. Og samfundsservice. Den offentlige service. Jamen hvad ligner det, at der på plejehjemsafsnit, hvor der burde være fire mennesker om natten til 62 gamle mennesker, der er to. Hvad ligner det. Hvad ligner det, at der er utryghed stadig væk, jeg har talt om det i ti år, jeg ved godt I sidder og gaber alle sammen. Men vi er nødt til at sige, at I må gøre noget ved det. Hvad ligner det at vi har mennesker gående på nogle fuldstændig nedgørende aktiveringsordninger. Som ikke fører til noget, samtidig med at der er nogle der hiver og slider i om de kunne få et par ekstra hænder, hoveder og hjerter for at undgå nedslidningen og udbrændtheden i den offentlige sektor. Vi ser det jo, det koster det danske samfund milliarder af kroner, at lægerne brænder ud, at sygeplejerskerne holder op ved de 42. De orker ikke mere. De synes ikke de kan klare deres job ordentligt. De farer rundt, jeg tænker ikke kun på pengene, jeg siger bare dette: arbejdsbetinget sygdom, sygedagpenge, førtidspensioner, forskellige sociale ydelser i forbindelse med stress og jag, og så ser jeg helt bort fra alkohol, lykkepiller og hvad vi ellers har at muntre os med. De skader det påfører at vi har stress, koster så mange penge. Det giver nogle menneskelige omkostninger, som er fuldstændig urimelige i det her samfund, når vi samtidig har en stor gruppe mennesker som hellere end gerne vil i gang og som kunne yde en fabelagtig indsats, og igen er det den forbandede ideologi der ligger bag: I må ikke ansætte flere i den offentlig sektor. Jeg gentager, vi er ansat i den offentlige sektor, vi står bare på nogle andre konti.

Og det sidste aspekt af det her, jeg møder tit erhvervsfolk, der siger ned med indkomstskatten og ned med skatterne, og ned med den offentlige sektor. Jeg vil gerne slå fast at den private sektor i Danmark er blevet så god og succesrig som

den er, fordi den har en god offentlig sektor. De to sektorer er ikke hinandens modsætninger. De er hinandens forudsætninger. Prøv at gå ud og spørg en erhvervsmand hvad han ville sige, mange af dem vil godt have dagpengene ned, jeg siger ok, skal vi vædde på, at inden der går 14 dage hvis dagpengene bliver sat ned, så bliver der nyforhandlinger på arbejdsmarkedet om at det skal være langt sværere at fyre medarbejdere. Det er handelen. Nogenlunde ordentlige dagpenge er betalingen for at danske virksomheder har langt nemmere ved at skille sig af med folk, når de ikke har brug for dem, end man har i andre lande. Det kunne man ikke uden en offentlig sektor. Noget af det første de vrisser af i erhvervslivet det er efterlønnen. Den er alt for god. Og næste dag går de hen og prikkes alle de 49årige, og spørger om de ikke snart synes de skal tænke på en seniorpolitik. Det hænger altså ikke sammen det her. Derfor er den private og den offentlige sektor så afhængige af hinanden. Den private sektor tjener pengene, men den offentlige i et velfungerende offentligt system er alt afgørende for at virksomheder kan bo i Danmark kan leve i Danmark og kan klare sig internationalt. Og der har vi faktisk en rigtig rigtig god offentlig sektor.

Det tredje punkt som vi ikke kan få nok af, og slår os selv ihjel med at tale om, det er retten til forskellighed. Det har også noget med det foregående tema at gøre, for når vi i CD taler integration, så er det ikke kun dem med det sjove efternavn, det er som jeg sagde før dem der lige har rundet de 50, og som har selverkendelse nok til ikke at holde op i den anledning. Dem der ikke fik fat, dem der kan en hel del men måske ikke vil det hele, den integration og det ressourcspild, det må vi gøre noget ved. Og det betyder selvfølgelig at vi skal have et langt mere fleksibelt system, og så skal vi have aflivet nogle hellige køer og nogle ideologier om hvor meget eller hvor stor eller hvor lille den offentlige sektor skal være. For der spiller det ind igen. Det er jo ikke just stat, amter eller kommuner der er gået foran, når det drejer sig om at integrere folk med sjove efternavne, tværtimod de halter vildt bagud. Under dette punkt er begrebet borgerrettigheder et meget vigtigt punkt. De sidste tre år har vist os flere indgreb over for nogle helt grundlæggende borgerrettigheder. Jeg skal ikke tage dem alle sammen, det er jo klart. I ved udmærket at jeg tænker på den helt grundlæggende rettighed for en dansk statsborger til at gifte sig med dem man vil. Det gælder i to retninger, det gælder i forhold til 24-års reglen som vi i modsætning til det radikale venstre stadig holder fast i at få afskaffet. Det er ikke sikkert vi kan, men vi vil gøre hvad vi kan for at der bliver taget fat på den sag, og

vi vil ikke opgive at nå helt frem til vores ultimative mål, at enhver dansk statsborger selvfølgelig skal kunne gifte sig med dem de vil. De skal ikke bo i Malmö. Det kan være strengt nok i sig selv. Det andet er selvfølgelig, det der er modsvaret til det her. Ingen person i dette land skal kunne tvinges til at gifte sig med nogen de ikke vil. Og derfor støtter jeg varmt en lov, der forbyder tvangsægteskab.

Det må være fuldstændig logisk. Samme ret for alle borgere i dette samfund. Tvangsægteskaber kan vi ikke acceptere. Det skal forbydes. De arrangerede er det forfærdelig svært at gøre noget ved. Jeg ved ikke hvordan man skal strikke en lov sammen. Men jeg vil også gerne sige, at når den lov om tvangsægteskaber, når vi kan støtte den, så er det fordi den skal suppleres med et massivt samarbejde mellem de forskellige etniske organisationer. For det er de somaliske kvinder, der skal gå ud til deres søstre og småsøstre og veninder og sige: ”ikke flere tvangsægteskaber”, men de skal også sige: ”du kunne da ikke drømme om at få din lille pige omskåret vel?” Det er der det gælder om at få sat ind. Jeg mener, når vi kræver at folk i Danmark skal have lov til at gifte sig med dem de vil, så gælder det alle, og det håber jeg, vi kan se den balance i tingene, og at vi kan få gjort noget ved det. Det hedder også ret til egen kultur. Det er igen det her man mærker, en manglende respekt for forskellighed. Hvad ligner det at begynde at diskutere, hvor vidt unger må gå med kasket, eller nogle må gå med tørklæder, eller nogle må have grønt hår, eller Bjarne der har hestehale endnu. Det kommer ikke nogen offentlig myndighed ved. Det er da ikke noget politisk spørgsmål. Hvis en lærer nede i min søns klasse siger, kan du være venlig at få den kasket af makker, så kan jeg godt forstå læreren, men det er ikke en lovgivnings opgave. Hele den der ensretning at man må ikke se mærkelig ud, når man er ung, eller man må ikke høre mærkelig musik, og man må ikke være skæv – jeg mener ikke i den forstand I tror jeg mener. Jeg mener det på den måde, at man skal have lov til, når det herinde i hjertet er i orden, så er det da ikke afgørende, hvordan man skaber sig. Bare man opfører sig ordentligt. Og jeg synes der er en manglende velvilje, og manglende venlighed over for børn og unge. De bliver meget meget dårligt behandlet en gang imellem. Bare fordi de ser forunderlige ud. Vi andre skulle vel også have været spærret inde i et aflåst rum fra vi var 13 til vi var 18. Så var vi også blevet skånet for meget. Men det er den der manglende rummelighed. Hvad ligner det at begynde at diskutere hvordan folk klæder sig på eller ser ud, eller provokerer lidt. Hvis man ikke kan

provokere, når man er 16 så er der sgu da ikke noget ved det. Jeg taler også om friheden til at mene, jeg havde ikke troet vi skulle opleve det her. Men prøv engang at repetere hvad vi har været vidne til. Et flertal i Folketinget tager størstedelen af bevillingen fra arbejderbevægelsens Ulandssekretariat, som vi der er i branchen, ved, gør et fremragende stykke arbejde. Med en eneste begrundelse: vi bryder os ikke om fagbevægelsen. Og prøv en gang at lade den hænge et øjeblik. Prøv en gang at høre hvad vi kræver af de lande vi giver Ulandsbistand. Det er lige sådan noget, man ikke må, det er undertrykkelse af meninger. Jeg ved det skete sidste år også, men jeg kan ikke komme mig over det, at vi for alvor går ind og siger at nu må vi lukke menneskerettighedscenteret, fordi dets leder var kommet til at kritisere noget Pia Kjersgaard havde sagt. Jamen prøv engang at lade det hænge i luften. Har vi nogensinde haft det sådan i Danmark. Nej vi har ikke. Der har været nogen der har bevilliget penge, og det gør de jo stadigvæk, til partifæller, ægtefæller og hvad det nu kan være, det er ikke mit ærinde. Mit ærinde er, at vi skal saftsuseme have frihed til at sige hvad vi vil i det her samfund, og det skal organisationer også. Det ender vel formodentlig med at Folkekirkens Nødhjælp nu får en over snuden fordi de har lavet en mur på Roskilde Festivalen. Den kan man mene om hvad man vil, men man kan ikke mene om, at en organisation, der udfører et fremragende stykke arbejde skal måles på det arbejde, og ikke på om de ytrer sig politisk en gang imellem. Det er uhygg...., jeg er lige ved at citere ham Peder Schrøder, I ved hvad han plejer at sige, jeg skal nok lade være med at gøre det, når der er fjernsyn på, men det er uhyggeligt du. Hvis vi skal have institutioner, grupperinger, organisationer i det her samfund, som alene overlever ved at tilpasse sig de skiftende politiske signaler, så har vi et kolossalt problem, og det er ikke noget der sker fra dag til dag, det er noget der kommer snigende, og det skal man passe på, og derfor er vi nødt til at tale om det hver gang det sker, og huske det, fordi det bliver nå ja, men det skete jo også med dem, og så er det ikke noget nyt. Nej, men det er grundlæggende noget helt hamrende forkert det her. Så lavt er der ikke til loftet i Danmark.

Det drejer sig også om det globale, om den brogede verden, om forskelligheden, og om ansvaret for de andre. CD har altid, vil altid ønske sig et Europa, slås for et Europa, der bliver så stort og så stærkt som overhovedet muligt. Ingen skal tage det som en modstand mod USA, men Europa skal være en del, en partner i verden, som har sin rolle at spille over for en asiatisk partner, en amerikansk

partner og over for en kinesisk partner. Europa er ikke blevet et nyt Europa, det er et genforenet Europa fra dengang, da alt gik af lave. Og jeg vil gerne, og jeg ved der er uenighed nogle steder i partiet, jeg vil gerne sige, jeg glæder mig til den dag, hvor vi kan byde Tyrkiet velkommen i EU. Tyrkiet er om end delvis geografisk et europæisk land. Tyrkiet er medlem af Nato, Tyrkiet har været medlem af Europarådet, og fået mange bank dernede og med rette, og jeg siger udtrykkeligt, når Tyrkiet har opfyldt betingelserne, men jeg vil glæde mig til at byde dem velkommen. Og jeg vil gerne understrege, i mine øjne er dette genforenede Europa både et multietnisk samfund, det er det allerede, men det er også et samfund der ikke alene bygger på kristendom, det gør det heller ikke i dag. Der bor millioner af muslimer i Europa, og EU har ikke været tænkt som en kristen organisation. Vi bevarer vores, men der er også plads til de andre.

Jeg sad og smågrinede lidt, da jeg så referaterne fra Finansloven, jeg skal ikke gøre meget ud af det, for det tager Peter fat på i morgen med brask og bram. Men jeg må bare sige, at det er forunderligt, at man nu kan få både sendetid og få forsider og bagsider på, at man kan give 5 millioner mere til dyrene, 200 millioner til de ældre og noget til kraftforskningen osv, når man overhovedet ikke mere taler om at indbygge regulering af ulandsbistanden. I den finanslov der blev lagt frem, var der ikke nogen som helst form for regulering af ulandsbistanden. Den falder, og det gør den i verdens fjerde rigeste land, verdens fjerde rigeste land, der gerne vil beskytte sig mod terror, verdens fjerde rigeste land, der har en officiel politik, at man skal hjælpe de allerfattigste i denne verden. Vi tillader os, jeg ved ikke om det er fordi vi skal kunne æde en laksemad til om aftenen, vi tillader os at ikke gå forrest i kampen for at få mennesker til at få et håb der hvor de er. Det er så luset, og jeg håber vi er enige om, at CD vil stå tindrende fast på, at den ulandsbistand, der engang udgjorde 1,0% af bruttonationalproduktet og det er ligegyldigt hvad det betyder, bare hæft jer ved den ene 1%, der skal vi hen igen. Vi skal have førertrøjen på her, og ellers kan vi ikke gå ud og banke de andre en hel uge om at det skal de også gøre. Det er ikke vores 2, eller 4 eller 5 milliarder mere eller mindre, der redder verden. Men det er Danmarks ære og position i verden, og det er vores ståsted for at kunne banke alle de andre, og det er det.

I samme finanslov blev der, og jeg synes det er fint, kælet meget for de ældre. Respekt for dem. Jeg vil gerne slå fast som det fjerde punkt er CD's hjertesag børn og unge. Børn og unge i hele deres døgn. Jeg tror ikke, det vil være nogen som helst god ide at gå ud og foreslå en længere barselsorlov. Jeg kan se kvinder, der har svært nok ved at hæfte sig på, og fædre der har meget svært ved at udnytte den. Jeg tror derimod nøgleordet her er langt større rummelighed i dagligdagen for at få det hele til at hænge sammen, for at forældrene måske kan lade være med at komme ind og være fuldstændig hvide i hovederne, og håret stritter og så videre. Uden øget rummelighed, så ved vi jo godt hvor det havner, det går lige direkte i de børn. Det drejer sig om et arbejdsmarked, der forstår at forældre faktisk er en super fin arbejdskraft. Det kan godt være, der er noget der hedder børns sygdom, og det kan godt være der er ditten datten dutten. Men det er en arbejdskraft som til gengæld har ansvar, erfaring på nogle områder, følelsesmæssige, og på alle mulige måder er vant til at få tingene til at hænge sammen. Vi har tidligere foreslået, og jeg synes vi skal gøre det igen, at man fra man er meget ung, lad os sige 19 – 20 årige unge mennesker, der er blevet færdige med deres uddannelse, begynder at sige ja det er måske ikke lige kapitalpensionen, der optager os mest. Giv dem i stedet nogle kapitalpensionslignende vilkår, hvad vil det sige? Det vil sige, lad dem for eksempel kunne spare 35.000 op som de kan lægge til side fradragsberettiget lige som man kan med kapitalpensionen, til at nedsætte deres arbejdstid, når de får børn, eller til at købe sig tid til noget uddannelse senere. Jeg tror ikke, det er kapitalpensionen i det videre forløb, der er så presserende. Men jeg kunne da sagtens forestille mig unge mennesker, der lige er færdige, gå ud og tage et job, hvem siger de kun skal arbejde 37 timer om ugen. Lad dem dog knokle, skrabe penge sammen, og så have den mulighed til at disponere deres liv og sige om to tre år fire år, når vi har fået lidt bedre at bo i, og har hygget os lidt og haft det godt, så skal vi have børn. Og så spare op til det. Det må være fuldt ud lige så legitimt formål, som at spare op til sin egen pension. Vores interesse gælder selvfølgelig også daginstitutionerne, som det vil fremgå af handlingsprogrammet i morgen. Vi kan ikke se til, at børn bliver opbevaret på områder der næsten strider mod reglerne om burhøns. Jeg mener lokaler, personale, muligheder for at udfolde sig, er alt for stramt i verdens fjerde rigeste land. Skolen lige sådan, jeg var kort inde på det før. At stuve store brød i niende klasse ind i et lokale, hvor der stort set ikke kunne sidde mere end højst to trediedele af dem. Og forlange at de skal være engagerede og motiverede, det er svært nok, når man overhovedet går i niende klasse. Men det hjælper jo ikke noget, at man lukker dem inde i en skrivebordsskuffe. Det kan ikke nytte noget, at vi ikke tager det alvorligt –

Susanne Clemensen har arbejdet fint for det, da vi sad i Folketinget. Vi må have nogle arbejdsmiljøregler, også for skolebørn og for børn. Det er også deres udvikling, helbred og veloplagthed, og det er lærerens evne til at lære fra sig, der her er på tale, og arbejdstilsynet ville lukke skidtet, hvis de kom ud og så at medarbejdere og elever sad på den måde. Det gælder mere end det. Er det ikke tankevækkende, at i det her samfund er vi nu ude i, at hver tredje lærer, nyuddannet lærer, der efter x år kommer ud i folkeskolen, forlader folkeskolen efter et første år. Ressourcespild. Vi uddanner lærere, der gerne vil ud og undervise, når der er gået et år, kan de ikke holde det ud, og de forlader skolen. Det er der ikke en entydig grund til, men man kunne jo godt begynde at fabulere om, at grunden til at en masse børn går til specialundervisning, og grunden til at lærerne ikke kan holde ud at være der, kunne være klassestørrelser, kunne være indretning, de fysiske rammer. Dertil kommer så, at ingen forældre åbenbart kan opdrage deres børn godt nok til at de kan lære noget. Man griber uvilkårligt i egen barm, men det er så en anden side af sagen. Men skolen må stadigvæk være CD's kælebarn nummer ét, en heldagsskole der summer af aktiviteter fra morgen til eftermiddag, tilbud, obligatoriske ting, kreativ sport, hvad det kan være. Indlæring, det er stadig CD's mærkesag, en langt bedre folkeskole, det er der fremtiden ligger. Et andet problem jeg synes jeg mærker, det kan godt være det er fordi jeg færdes ret jævnligt i en børneorganisation, er ikke noget man kan lovgive sig ud af, men det er en af grundene til, at jeg synes, at det med arbejdsmarkedet er så væsentligt. Vi ser i stigende omfang børn, der dels lider af en eller anden ret mærkværdig værdiforestilling. Når piger på 14 og 15 år går ud og sælger deres krop om torsdagen for at få lømmepenge til lørdag aften, så er der et eller andet galt. Når vi har et stigende antal børn, der erkender de har haft selvmordstanker, så betaler de en høj pris, for det er vores samfund, som vi er ansvarlige for. Når et stigende antal børn, både piger og drenge begynder ned til tiårs alderen at lide af spisevægring, eller spiseforstyrrelser, så er det da noget vi bliver nødt til at lytte til. Det er altså ikke noget man kan forbyde, eller bygge et nyt fængsel for dem, som regeringen sikkert vil foreslå, bure dem inde, straf og nye fængsler, det kan de finde ud af. Vi bliver nødt til at tage det her alvorligt, der er et eller andet der er ved at udvikle sig på en måde, som vi ikke kan have. Og derfor drejer det her sig om at få taget fat, analysere, hvad er det vi skal gøre. Hvad skal vi gøre som forældre, hvad vi kan gøre som samfund, vi har et ansvar for det her, og det er ikke opmuntrende, det man oplever, og så mest af alt, er det måske det der hedder: giv dem noget opbakning. De børn og unge der lever i dag, er sikkert snyde forkælede mange af dem, men de har et sammenfald af forladthed og forkælethed. Masser af unge mennesker

har ingen, der bakker dem op. Det gælder ikke mindst anden generation, eller hvad vi nu siger af anden etnisk oprindelse end dansk. Der er ikke forståelse i mange af disse familier for at man går i skole længe, efterskoler, gymnasier og så videre. Vi må tage os sammen og bakke Danmarks unge mennesker op. Denne her regering har ikke gjort en dyt andet end at lave straffe og stramninger. Det er opbakning der skal til, og så er der muligheden for at få lov at være anderledes.

Det sidste tema som andre end jeg og gamle folk fra egnen vil huske er bilen og boligen. Det er ikke nogen kanin. Bilen og boligen er en væsentlig del af dagligdagen for de familier der bor i Danmark. Jeg har aldrig i mit liv fattet, hvordan socialdemokraterne kan kombinere det med en gammel fra 40erne og 50erne forestilling om, at det var de rige der havde bil, og det var de rige, der boede i hus. Det her drejer sig om socialdemokratiets vælgere. Og de har ikke fattet budskabet endnu. Det drejer sig om at socialdemokratiet og de radikale, som vi jo ellers har lavet mange fornuftige ting med, allerede nu har bebudet, at de har et bud på en kommende skattereform, hvor boligskatterne får et ordentligt hak opad. Og det er vi CDere nødt til at gå ud og fortælle folk. Jeg ser gerne at vi får en anden regering, det vender jeg tilbage til. Men én ting har denne regering i hvert fald gjort, den har lavet skattestop for boligskatterne også. Og det må jeg sige, der kan vi ikke give os i forhold til socialdemokraterne og de radikale. Hvorfor? Er det fordi vi elsker ligusterfacisterne eller vi elsker parcelhusejerne. Nej, bilskatter og boligskatter er den mest asociale beskatning af folk med ganske almindelige indkomster. Folk der bor i et helt almindeligt rækkehus i min hjemstavn Gladsaxe har ikke et hus i dag, der koster under 2 millioner kroner. Det være hvad det vil. Men når man så bliver beskattet af det oveni, og med de udsigter der nu er til for første gang i mange år, at der kommer et ordentligt smæk på boligskatterne, så bliver vi nødt til at være på stikkerne venner. For det sætter ganske almindelige familier ud af deres hus.

På den samme måde med bilerne, jamen det er da ikke de dyre konsulenter eller direktørerne, der for øvrigt får deres biler betalt af firmaet, det er jo ikke dem vi er ude for at redde. Det er ganske almindelige ældre mennesker, der måske her har en mulighed for at komme lidt rundt, det er børnefamilierne ikke mindst, der skal have det til at hænge sammen med arbejde, købe ind, og hente børn, og

jeg var ved at sige fanden og hans pumpestok. Det er et arbejdsredskab, og igen støder vi op mod en betonmur af de værste. Bilen, boligen, dagligdagen, arbejdsredskaber. Måden at leve et fornuftigt liv på. Og jeg skal lige huske at sige, for det siger jeg altid, at lejerne betaler altså også ejendomsskatter. Vi bliver nødt til at få denne her sag kraftigt frem i denne her valgkamp. Der må ikke etableres en skattereform, som sætter boligskatterne i vejret. Man kan tale meget om indkomstskatterne, det plejer vi ikke at gøre. Men det er da klart at går din bolig hen og stiger, så vil du da omgående forsøge at få noget mere i løn, og det presser da lønnen i vejret. Det har vi da ikke brug for. Boligskatterne, bilskatterne er fortsat CD's to beskatningsobjekter som vi anser for at være asociale, for at ramme fuldstændig skævt, og som vi derfor vil gøre alt hvad vi kan for som et minimum at få nedtrappet og helst fjernet.

Nu har jeg sagt meget om hvad vi vil. Fem punkter. Hvad vil vi i Folketinget derudover? Vi vil samarbejde med alle de partier, som vi kan blive enige med om noget rigtigt. Sådan synes jeg vi skal formulere det. Der er sket meget på gamle dage. Der er sket det, at vi jo er, ja hvor er vi egentlig. Hvis vi er i hjertet, så sidder det i midten, måske en lille smule til venstre, men det er ikke sikkert. På nogle områder er vi jo lidt til venstre, på andre områder er vi det bestemt ikke. Vi skal selvfølgelig sige til os selv, vi samarbejder med de partier, som vi kan blive enige med om noget rigtigt. Vi skal tilbage på midten. Vi skal også have midten tilbage i dansk politik. Der skal faktisk flyttes meget få mandater i Folketinget for at de tre midterpartier, det radikale venstre, kristendemokraterne og CD kan blokere for, at nogle af blokkene kan danne regering. Det er spændende. For sæt nu midten kunne være dem, der for en gangs skyld kom med udspillet. Vi ved som jeg har sagt det 100 gange, min drømmeregering er stadigvæk de konservative, socialdemokraterne og nogle midterpartier. Det synes jeg vil sikre en god balance. Hvad de konservative tør, kan jeg ikke udtale mig om, det kunne dog være med de nye kræfter der nu er ved at trænge frem, at de også synes det var mindre morsomt at drive udlændingepolitik sammen med Pia Kjersgaard og føre almindelig nå det skal jeg ikke sige. Vi går videre. Under alle omstændigheder, midten tilbage i dansk politik, og det er det vi går efter, og mere skal vi slet ikke gå efter. Vi kan ikke acceptere en regering, der binder sig op på yderfløjene. Vi kan acceptere et samarbejde med alle partier på områder, hvor vi kan blive enige, fint nok, men det er ikke og skal ikke være yderfløjene, der styrer Danmark.

Og så vil jeg til allersidst slutte af med et nyt initiativ, som jeg godt vil nævne for jer. Om kort tid, så snart vi har ressourcer til det, tager en CD'er initiativ til en forhåbentlig folkehenvendelse. Der er nemlig meget vi vil i det her parti, men der er også noget vi ikke vil. Og det kommer til at hedde i form af en website, hvor forhåbentlig mange, og så er det ikke kun CD, som I kan høre, vil melde sig og sige, vi er enige i det budskab. Vi er nødt til at starte en kampagne nu, som også er negativ. Vi vil så mange positive ting, men vi vil også sætte en grænse, og den på website står der, og den hedder: dansk folkeparti skal ikke regere Danmark. Og jeg synes det vil være aldeles strålende, hvis vi på det her landsmøde får slået dette fast. For det første har dansk folkeparti selvfølgelig lige så meget ret til deres mandater og indflydelse som så mange andre, deres mandater er lige så gode som mange andres. Men det betyder ikke, at de skal regere Danmark, og det er det de gør i dag. De er i gang med at ødelægge Danmark på nogle områder, der gør at man bliver så forfærdelig ked af det. Derfor skal vi ud i kamp med dansk folkeparti, og det skulle ikke genere mig en dyt, hvis de overhovedet gider beskæftige sig med os, at de blev klar over at hvis de leder efter en hovedmodstander, det er jo ikke socialdemokratiet mere, de er jo smuttet i svinget, så kan de bare henvende sig her. Og så skal de få alle de slagsmål de overhovedet vil have.

Kilde

Ukendt

Tags

Centrum-Demokraterne, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tale-paa-cds-landsmoede-2004>